

Dr J. H. GUNNING J.Hzn

Bij de zeer sterken

Zondag 23 Januari hoopt Dr Gunning van Pniël — zoo kennen we hem immers het best en het liefst — 80 jaar te worden. En als ge hem tegenkomt — dat kan heel wel gebeuren 's morgens in 't Vondelpark te Amsterdam, zijn troostplek, nu Bilthoven voorbij is — dan zult ge dat wel toestemmen, ziende op het voorzichtige loopen. Maar als ge hem thuis vindt, dan is er geen sprake van 80 jaar. Dan is het nog ál vitaliteit, wat ge hoort en ziet. Levendig causeur, het woord gekruid met geestige en felle uitvallen, begaafd met een geheugen als weinigen, blijmoedig Christen, hard werker (6 uur 's morgens op), zoo heeft deze uiterlijk nog frissche grijsaard zijn 80 levensjaren voltooid.

Het is voor onze lezers totaal overbodig, te vertellen, wie en wat Dr Gunning is. Zijn naam is een levensprogram, en God heeft hem het voorrecht geschonken, dat tot op dezen dag uit te leven met zijn gansche persoon. Dat program is niet tevoren opgemaakt als een plan de campagne; het rust ook niet in een weloverwogen en scherp belijnd principe. Maar het is de volkomen spontane verwerking van één groot, diep verlangen: de volmaakte liefde van den Heiland in onvolmaakte, maar hartelijk gemeende woorden en daden af te spiegelen en tot gelding te brengen voor allen, die zijn weg kruisten of nog kruisen zullen.

Het is Dr Gunning gegeven geweest, de vruchten van dit voor hem ondoofbaar streven te zien. In gansch anderen zin kon hij als Luther zeggen: „Ik kan niet anders.“ En als men dan zou vragen: hoe zulk een lang leven altijd door beheerscht kon worden door dat ééne, dan zou ons antwoord luiden: omdat voor Dr Gunning van den aanvang af het Evangelie der genade nooit is teruggedrongen, nooit is verbleekt door de vele en veelsoortige kerkelijke en andere groepeerings. Persoonlijk leven met God, persoonlijk rusten in 's Heilands zoenoffer, persoonlijk putten uit de volheid des Geestes, dat en dat alleen heeft zijn weg door het leven, óók door het leven van zóó vele vallenden en struikelenden bepaald. Kort gezegd: Dr Gunning, die geleefd heeft uit ontferming, heeft dit woord geheel beleefd.

In dit licht ook begrijpen we zijn heimwee naar de Una Sancta. Want een man als deze rijkbegaafde en rijkgezeggende prediker-schrijver begrijpt niet, dat en waarom de door Jezus Christus werkelijk verlost en elkander kunnen missen. Hij kan en wil hen niet anders zien dan

één in Christus, en dus één met elkander. Van dit standpunt uit heeft hij geschreven in Pniël, in boeken en brochures, in brieven; zoo heeft hij gesproken, op kansels, voor de radio, in samenkomsten, in de binnenkamer; zoo heeft hij gebeden, ja gebeden ook, want als het gebed de ademtocht der ziel is, dan had deze voorbidder veel, zeer veel geestelijke atmosfeer noodig.

Zeldzaam nauwkeurig heeft Dr Gunning de polsslag van den tijd steeds weer waargenomen en geregistreerd met zijn vlotte pen of pakkend woord. Een kind van zijn tijd kon hij — kind der eeuwigheid — nooit geheel worden, maar hoe goed heeft hij de menschen van zijn tijd, vroeger en nu, begrepen. Wat klinkt zijn stem altijd ver door in hun hart; hoe weet hij de plek te vinden, waar het defensief zwak is, en waar dus het offensief der ontfermingen Gods moet worden geopend. Hoe uitnemend is hij ten allen tijde toegerust met de wapenrusting des geloofs, de eenige, die in staat is, den vijand der zielen te doen afdeinzen. En wie heeft zich niet telkens weer verkwikt aan de volharding, waarmede de grijze raadgever van zóóveel zoekenden en dwalenden nooit een ander medicijn toediende dan: Christus en dien gekruist!

Men heeft hem verweten allemansvriendschap. Wel, hij zal zich dien naam niet schamen ten overstaan van Paulus, die allen alles wilde zijn, om eenigen te behouden. Men heeft hem aangewreven: zwevend Christendom, onstandvastigheid, onverantwoordelijke ruimhartigheid, gevoelsmensch, ondermijner van kerkbesef en wat niet al. Ik zie zijn blijden glimlach: „En wat dan nóg? Wie en wat kan mij scheiden van de liefde die in Christus Jezus is? Ach, ik ben zoo bang, dat velen van die liefde gescheiden worden door allerlei menschelijke leerstelsels en kerkwetten. En zagen zij, zien zij dan Jezus alleen?“ Het zullen er niet weinigen zijn, die Zondag a.s. in gedachten toeven bij den 80-jarige in het rusthuis aan den Koninginneweg te Amsterdam. Velen zullen danken voor en bidden om wat God gegeven heeft en nog geven moge in Dr Gunning. Er zullen ook zijn, die met ontroering denken aan het oogenblik, dat hun levenspad het zijne kruiste, aan zijn vertroostend woord, aan zijn warmen handdruk, aan zijn treffend gebed. Maar wij hopen toch vooral, dat er zullen zijn, die hem het schoonste geschenk wijden, dat hem boven alles welkom is: beter verstaan zijn zielekreet, die onder alles doorklinkt: bekeerde kinderen van één genadigen Vader, zoekt elkander toch in hartelijke liefde, opdat de wereld in verwondering sta voor een eenheidsfront van geloofs- en gebedskracht, welke haar vragen doet: wat wil toch dit zijn? Ach, wat moet het hem, dien Jezus hartelijk liefheeft, pijn doen, als hij ziet, hoe het uitzicht op de reddende hand des Heilands wordt verduisterd door een drom van kerken en secten, die elkander niet kennen of erkennen, ja soms elkander bekampen. En die toch allen bij het Kruis van Christus willen knielen.

Doch genoeg. Zoolang de stem van Dr Gunning klinkt, zullen wij ons hartelijk verblijden, niet alleen omdat zulk een stem in onzen tijd noodig is, maar ook omdat wij weten, dat eens die stem zal verwisseld worden in volmaaktheid van toon en zuiverheid; immers onze 80-jarigen zijn altijd dichtbij de zaal van de brulloft des Lams, waar in volkomen harmonie het lied des lofs zal worden gezongen voor Hem, door Wiens bloed ook Dr Gunning eens zal aanschouwen de lieflijkheên van 't zalig hemelleven. God geve hem nog eenigen tijd vrede om te prediken, zielen heen te leiden naar Golgotha, waar ook voor hem alles is volbracht.

v. d. M.